

THE FIRST PASSPORT

NGƯỜI CỬA 4

Tám hộ chiếu đầu tiên

Trong nhiều năm tôi tin rằng mình đang xây dựng sự nghiệp.

Đó là một niềm tin hợp lý.

Mỗi buổi sáng tôi thức dậy để đi làm.

Mỗi tuần có những mục tiêu.

Mỗi tháng có những kết quả.

Mỗi năm có một bảng tổng kết.

Mọi thứ dường như đều khẳng định ý nghĩ rằng trung tâm của câu chuyện là công việc.

Rồi thời gian đến.

Và thời gian, như mọi khi, tự nhận lấy việc đặt mọi thứ vào đúng chỗ của nó.

Hôm nay, nhìn lại, tôi không nhớ những con số nhiều bằng nhớ những con người.

Tôi không nhớ số liệu thống kê nhiều bằng nhớ những cuộc trò chuyện.

Tôi không nhớ các quy trình nhiều bằng nhớ những quyết định.

Đó là một phát hiện đáng ngạc nhiên.

Chúng ta dành cả đời tin rằng giá trị nằm trong các cấu trúc.

Rồi chúng ta phát hiện ra giá trị đã ẩn giấu trong những con người đã đi qua các cấu trúc đó.

Tôi bước vào một thế giới có những quy tắc chính xác.

Những mục tiêu rõ ràng.

Những tiêu chuẩn cao.

Nó đòi hỏi kỷ luật.

Nó yêu cầu trách nhiệm.

Nó không chừa nhiều chỗ cho những lỗi tắt.

Đó là một môi trường khắt khe.

Và đó là một điều may mắn.

Bởi vì kỷ luật là một hình thức tôn trọng.

Trước hết là đối với chính mình.

Chúng ta sống trong một thời đại không ngừng tôn vinh tài năng.

Tôi học được cách tôn trọng một điều khác.

Sự bền bỉ.

Tài năng có thể mở một cánh cửa.

Sự bền bỉ mới cho phép bạn đi hết hành lang.

Nhiều người xuất chúng biến mất.

Ngược lại, nhiều người bình thường lại xây dựng nên những công trình phi thường.

Sự khác biệt hiếm khi là trí thông minh.

Thường thì đó là sự liên tục.

Ngày qua ngày.

Quyết định này nối tiếp quyết định khác.

Trách nhiệm này nối tiếp trách nhiệm khác.

Chính ở đó tôi bắt đầu hiểu một điều căn bản.

Một tổ chức chưa bao giờ thực sự được tạo nên từ những tòa nhà.

Nó không được tạo nên từ logo.

Nó không được tạo nên từ khẩu hiệu.

Nó được tạo nên từ những hành vi lặp đi lặp lại theo thời gian.

Mỗi công ty đều có một nền văn hóa hữu hình và một nền văn hóa vô hình.

Nền văn hóa thứ nhất xuất hiện trong các tài liệu giới thiệu.

Nền văn hóa thứ hai hiện ra khi không ai nhìn thấy.

Khi một vấn đề xuất hiện.

Khi một khách hàng không hài lòng.

Khi một kết quả không đạt được.

Khi một cuộc khủng hoảng gõ cửa.

Chính vào lúc đó, bạn khám phá ra điều gì thực sự quan trọng.

Trong nhiều năm, tôi đã quan sát những người đàn ông và phụ nữ dưới áp lực.

Có người thay đổi hoàn toàn.

Có người bộc lộ những điều tốt đẹp nhất của bản thân.

Và chính trong những khoảnh khắc đó, tôi đã học hỏi.

Không phải từ những thành công.

Mà từ những phản ứng.

Bởi vì bản chất thật của một con người hiếm khi lộ ra vào những ngày dễ dàng.

Nó hiện ra khi có điều gì đó đổ vỡ.

Khi kế hoạch thất bại.

Khi sự an toàn biến mất.

Khi chỉ còn lại nhân cách.

Nhiều bài học quan trọng nhất trong đời tôi không đến từ một lớp học.

Chúng không đến từ một cuốn sách.

Chúng đến từ những cuộc gặp gỡ hằng ngày.

Từ đồng nghiệp.

Từ khách hàng.

Từ những người có lẽ chưa bao giờ nghĩ rằng mình đang dạy điều gì.

Cuộc sống thường vận hành như thế.

Những người thầy quan trọng nhất không tự giới thiệu mình là thầy.

Họ chỉ đơn giản sống trước mắt chúng ta.

Và một điều gì đó của họ còn ở lại.

Năm tháng trôi qua, tôi bắt đầu đi đây đi đó.

Những quốc gia khác nhau.

Những nền văn hóa khác nhau.

Những ngôn ngữ khác nhau.

Lúc đầu tôi tìm kiếm những khác biệt.

Điều đó là tự nhiên.

Mỗi quốc gia dường như có một cá tính riêng.

Một nhịp điệu.

Một logic.

Một cảm quan.

Rồi một điều đã xảy ra.

Tôi bắt đầu nhận ra những điểm tương đồng.

Một người cha lo lắng cho tương lai của con cái.

Một người mẹ sẵn sàng hy sinh bản thân.

Một chàng trai trẻ háo hức chứng tỏ giá trị của mình.

Một người lao động đòi hỏi sự tôn trọng.

Một ông lão muốn được lắng nghe.

Tọa độ thay đổi.

Con người vẫn giống nhau đến kinh ngạc.

Chính lúc đó tôi bắt đầu hiểu rằng công ty còn hơn nhiều so với một nơi làm việc.

Nó là một ô cửa sổ.

Nó cho phép tôi quan sát thế giới.

Bước vào những thực tế mà nếu không có nó tôi sẽ không bao giờ biết đến.

Hiểu rằng địa lý chia cách con người ít hơn nhiều so với họ tưởng.

Mỗi chuyến đi lại thêm vào một điều gì đó.

Mỗi cuộc gặp gỡ lại dịch chuyển một ranh giới trong tâm trí.

Mỗi trải nghiệm lại phá bỏ một định kiến.

Và không hề nhận ra, tôi đang học một bài học lớn hơn chính công việc.

Con người đến trước mọi hệ thống.

Luôn luôn.

Chiến lược thay đổi.

Thị trường thay đổi.

Công nghệ thay đổi.

Các thể hệ thay đổi.

Nhưng niềm tin vẫn còn.

Sự tôn trọng vẫn còn.

Lời đã hứa vẫn còn.

Đó là những đồng tiền không bao giờ mất giá.

Khi nghĩ lại giai đoạn đó của đời mình, tôi không coi nó chỉ là một con đường nghề nghiệp.

Tôi coi nó là một quá trình học làm người.

Một phòng thí nghiệm.

Một trường học không chính thức, nơi mỗi ngày lại thêm một chi tiết vào sự hiểu biết về thế giới.

Đó là lý do giờ đây tôi mỉm cười khi có ai đó thu gọn một sự nghiệp thành một chuỗi chức vụ.

Chức vụ chỉ là tạm thời.

Những bài học ở lại.

Những con người ở lại.

Những sự đổi thay ở lại.

Rốt cuộc, tôi không mang theo mình một sơ đồ tổ chức.

Tôi không mang theo mình một vị trí.

Tôi không mang theo mình một chức danh.

Tôi mang theo mình hàng trăm gương mặt.

Hàng nghìn cuộc trò chuyện.

Vô số bài học nhận được từ những con người bình thường.

Và trên hết là một điều chắc chắn.

Công ty có vai trò quan trọng.

Rất quan trọng.

Nó đã đào tạo tôi.

Nó đã thử thách tôi.

Nó đã mở ra cho tôi những con đường mà tôi chưa bao giờ tưởng tượng được.

Nhưng nó không phải là vạch đích.

Nó là điểm khởi đầu.

Bởi vì công việc đã xây dựng kỹ năng.

Thế giới đã xây dựng nhận thức.

Và câu chuyện thực sự, câu chuyện đang dần hình thành bên trong tôi, vẫn còn chưa bắt đầu.